

26.04x36.04	1	7	עמוד	זמנים בריאים	11/12/2016	56307072-0
יהודית יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיב - 29100						

הפציעה, הצל"ש והבחירה של הודאל יחזקאל בספורט עם ילדים מיוחדים

7

הודאל יחזקאל ויניב בניאן. צמיחה מתוך הפציעה | צילום: דנה קופל

השראה

לצמות, ולהצמיח אחרים

למרות שנפצע בפעילות מבצעית, הודאל יחזקאל וחברו יניב בניאן הקימו מיזם ספורט חברתי לילדים בעלי צרכים מיוחדים • אנחנו עובדים עם הורים שלא תמיד מאמינים בילד, נכנעים ובטוחים שיש תקרת זכוכית. אנחנו פורצים אותה" | מירי בן-דוד ליווי

ניתי שזו הייתה השעה הכי כיפית שהייתה לי בחיים. עוד אמא ששמעה על זה פנתה וביקשה, ומצאתי את עצמי עושה את זה שוב – אימונים של אנשים נורמטיביים לילד מיוחד. "אמרתי להודאל שאני רוצה להרים מיזם של אימוני כושר לילדים על הספקטרום", ממשיך יניב. "הצעתי לו שניקח את האהבה הראשונה שלנו, הספורט, ואת השנייה – שהיא החברה האוטיסטית, ונצטרע עם זה קדימה. לא ראינו בזה משהו עסקי אלא נתינה אמיתית".

היום יש להם כבר שבעה מאמני כושר שמי סתובבים בארץ ומגיעים לבתי הילדים כדי להוציא אותם לפעילות ספורטיבית במרחב במחירים שפויים. ההשראה לשם "איתן" – כל אחד יכול" נחה על יניב כשהגיע לטקס לזכרו של בניה שראל, שנהרג במבצע צוק איתן. "אמרו שם הרבה 'איתן' ומיד עשיתי גוגל וראיתי את כל המילים שהיו לי להשראה – עזמה, נחישות, כוח, התמדה".

היום המיזם הוא משענת ומקור לתקווה לעשרות הורים וילדים. מדובר בעסק חברתי שמאפשר גם לילדים בתפקוד נמוך ולא בהכרח אוטיסטים לקבל אימון כושר מקצועי בגובה העיניים. "בכלל, גובה העיניים זה המוטו שלנו", מחזק הודאל. "אנחנו מאמינים בהם ומדברים בשפה שלהם, וכאן ההצלחה של המיזם. אנחנו מאמינים שכל אחד יכול ומתאימים את עצמנו אליו, מפרקים את המשימות לשלבים בהתאם ליכולות שלו וגם מכינים לכל אחד תוכנית רשמית עם מטרות. אנחנו עובדים הרבה עם הורים שלא תמיד מאמינים בילד שלהם, שמורידים ראש, נכנעים ובטוחים שיש תקרת זכוכית. אנחנו פורצים אותה".

הרגישו יניב והודאל צורך להתנדב במסגרת כלשהי. הם ראו מודעה בעיתון שמחפשים מתנדבים למועדונית של ילדים אוטיסטים. "היו שם חמישה בני 20-30 בתפקוד מאוד נמוך", מספר יניב. "כשהגענו לשם לא היה לנו מושג בכלל מה זה אוטיזם, מלבד הסטיגמות שכולם יודעים – על ילדים בתוך בועה. הסבירו לנו מה לעשות ואיך לעבוד איתם על פעילויות תקשורתיות – חתכנו איתם סלט, עברנו על כל מיני יכולות ונקשרנו אליהם מאוד".

ההתנסות הספורטיבית הראשונה של יניב בשילוב עם ילד עם צרכים מיוחדים הייתה ריאיון אקראית ואימפולסיבית. "אמרתי לאמא שלו – בואי נעשה לבן שלך כושר. היא הייתה סקפטית ותהתה מה זה כבר ייתן וכמה ישתף פעולה. אחרי שכנועים רבים לקחתי אותו לאימון, וזה הצליח מאוד. עשיתי איתו ריצה והליכה בפארק הירקון וכן מתקני כושר, היה כיף לא רגיל, שנינו צחקנו והשמעתי מוזיקה שהוא אוהב. הוא רקד תוך כדי וזו הייתה שעה של אופוריה. כשאמא שלו שאלה איך היה, לא הגזמתי ועז-

לא יכולים לקום על הרגליים, אנשים שחבר עליהם עולמם. כך השתנתה הראייה שלי על העולם והפכתי רגיש מתמיד לאנשים עם צרכים מיוחדים. תמיד הייתה לי רגשות אליהם, אבל באותה תקופה היא ממש התחדדה".

יניב, החבר הטוב, זוכר את אותם ימים כלא קלים. "לא אשכח את המראה שלו כשבאתי לבית החולים. הייתי בעצמי מבוהל – לא ידענו מה קרה באמת ומה תהיה ההשפעה של זה על חייו של הודאל. תמיד הסתכלנו עליו כאישיות שאין דבר שעומד בפניה. הוא תמיד היה השפיץ. היחיד שהגיע רחוק בגיבושים ולקח את הצבא הכי רחוק שיש. כשראיתי אותו מלא פצעים ושחור – ובהתחלה לא מדבר – היה לי קשה. אבל ידעתי שזה לא משהו שישבור אותו".

הודאל קיבל על המבצע הזה צל"ש מפקד אוגדה בטקס מרשים. את המידע הזה מספק יניב. הודאל מסמיק ומספר שגם החשיפה של סיפור הפציעה שלו היא מתוך רצון לחזק והוא לא מרבה לדבר עליה.

לפני שנתיים וחצי, לא הרבה אחרי השחרור, לא יכולים לקום על הרגליים, אנשים שחבר עליהם עולמם. כך השתנתה הראייה שלי על העולם והפכתי רגיש מתמיד לאנשים עם צרכים מיוחדים. תמיד הייתה לי רגשות אליהם, אבל באותה תקופה היא ממש התחדדה".

יניב, החבר הטוב, זוכר את אותם ימים כלא קלים. "לא אשכח את המראה שלו כשבאתי לבית החולים. הייתי בעצמי מבוהל – לא ידענו מה קרה באמת ומה תהיה ההשפעה של זה על חייו של הודאל. תמיד הסתכלנו עליו כאישיות שאין דבר שעומד בפניה. הוא תמיד היה השפיץ. היחיד שהגיע רחוק בגיבושים ולקח את הצבא הכי רחוק שיש. כשראיתי אותו מלא פצעים ושחור – ובהתחלה לא מדבר – היה לי קשה. אבל ידעתי שזה לא משהו שישבור אותו".

הודאל קיבל על המבצע הזה צל"ש מפקד אוגדה בטקס מרשים. את המידע הזה מספק יניב. הודאל מסמיק ומספר שגם החשיפה של סיפור הפציעה שלו היא מתוך רצון לחזק והוא לא מרבה לדבר עליה.

יחידה קרבית הייתה חלום חייו של הודאל יחזקאל (24) מפתח-תקווה. יחד עם חברו הקרוב, יניב בניאן (25), החל באימוני כושר תובעניים עוד בימי התיכון. הודאל גויס ליחידת אגוז ויניב למגלן, והשניים שמרו על קשר טוב. "לקראת סוף השירות שלי, בהיותי בן 21, יצאתי עם הצוות למבצע מסווג, מורכב יחסית", הודאל משיחור את הרגעים שלדבריו היו המכוננים בחייו. "תוך כדי האירוע הופעל מארב עם זירת מטעני שפגעו בי ובעוד שלושה חברים. הצוות תיפק טוב ועשה עבודה מצוינת. לא רציתי שיטפלו בי, אז תפסתי למישהו בווסט ובשלוש השעות וחצי של החזרה לבסיס החזקתי מעמד למרות שבאותם רגעים לא שמעתי ולא ראיתי כלום".

הפעילות המבצעית עלתה לו באיבוד עין ובחתיכים שעד היום ניכרים על פניו. "כשהורדים הגיעו לבית החולים כבר הייתי מונשם ומורדם, ורק כעבור יומיים, כשהעירו אותי, תיקשורת על ידי כתיבה. עברתי ניתוח בעין ותהליך לא ארוך של שיקום".

בשיקום הוא למד את השיעור הגדול של חייו. "אנשים המומים כשאני אומר את זה, אבל הלילה הזה, שבו נפצעתי, היה הלילה הגדול של חייו. כי ממנו למדתי דברים ענקיים. למדתי על פרופורציות בחיים. נכון שאיבדתי עין, אבל מה זה לעומת פציעות אחרות? אני לא בטרואמה מהפציעה. זה פשוט נתן לי זווית. הארה. חזרתי הביתה עם כל כך הרבה תובנות. התחלתי לשחזר וחשבתי על זה שהיה תחת רגלי עוד מטען שלא התפוצץ ומה היה יכול לקרות. קלטתי מה חשוב בחיים ומה מניע אותי ומה אני אוהב לעשות. אנשים מתלוננים שמישהו עשה להם או לא עשה להם לייק בפייסבוק, ולעומתם יש צעירים שלא יכולים ללכת לבד לשירותים,

עוצרים לרגע, אומרים תודה

בישראל חיים כיום יותר מ-70 אלף חיילים שנפצעו במערכות ישראל, ומעל 25 אלף אזרחים שנפצעו בפעולות האיבה. מדי שנה מתקיים יום ההוקרה השנתי לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיבה, יום שבו ניתנת האפשרות להודות על ההקרבה, המסירות, ותוצאות המחיר האישי שהפצועים נושאים מדי יום על גבם. ליום ההוקרה שותפים ארגון זהות – איגוד המרכזים לזהות יהודית, ארגון נכי צה"ל, ארגון נפגעי פעולות האיבה, משרד החינוך, האגף לתרבות יהודית במשרד החינוך, החמ"ה, החברה למתנ"סים, תנועות נוער ועוד. השנה יתקיים יום ההוקרה ביום חמישי, 15.12.16, תחת הכותרת "צומחים בשביל החיים", והודאל יקבל מגן הוקרה על היכולת לקום ולצמוח ולנתב את הכוחות כדי להצמיח גם אחרים.